

Millen: Saameget det glædede mig at høre, at den høitærede Minister tiltraadte det Forslag, som en Deel af Udvalgets Medlemmer under Nr. 19 har stillet angaaende Capitainernes Lønning, saa ondt gjorde det mig, at han ansaae det for rigtigt at tiltræde Forslaget om Premierlieutenanternes Lønning. Da den høitærede Minister har tiltraadt det første Forslag, og det allerede er udførligt motiveret, skal jeg derom kun tillade mig et Par enkelte Ord. Jeg anseer Capitainclassen for maaskee den vigtigste i hele Armeen, thi Compagniet er den første samlede oeconomiske og taktiske Afdeling, og med gode Capitainer vil en Armees kunne ubrette, hvad den ikke paa nogen Maade vilde kunne iværksætte, selv om den havde nok saa duelle Generaler, men mindre gode Capitainer. De ere Grundpillerne for hele Hæren, for dens Styrke og dens hensigtsmæssige Anvendelse. Imidlertid vil jeg haabe, at det ærede Thing vil gaae ind paa det Forslag, den ærede Krigsminister ubetinget har tiltraadt. — Det, hvorpaa det her kommer an, er imidlertid Forslaget om Premierlieutenanterne, hvilket staaer i Forbindelse med den Nedsættelse, der er foreslaaet i Capitainsgagerne. Jeg er af samme Mening, som det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 5te Valgkreds (B. Christensen), naar han udtalte, at hvis der skulde skee Besparelser, vilde det være meget uheldigt at begynde nedenfra; man skulde hellere begynde ovenfra. Enhver General har i sin Tid været Capitain, men det er meget langt fra, at enhver Capitain bliver General, og naar Generalen i sine tidligste Aar har været slet eller idetmindste mindre end tarveligt aflagt, medbringer han Minder fra den Tid, som ikke kunne være heldige, men som ofte ere meget trykkende, hvilket allerede er bemærket af flere ærede Talere. Det er min Overbeviisning, at mangen General ofte vil tænke: Havde jeg været bedre aflagt i den Tid, jeg var Lieutenant eller Capitain, vilde jeg ikke nu have havt den oversørte Gjæld med mig, en Gjæld, der, som vi alle vide, naar ikke særlige heldige Conjuncturer indtræde, aldrig gaaer efter en aftagende, men efter en stigende Scala. Den høitærede Minister gav vel Udsigt til, at Premierlieutenanterne havde god Forfremmelse i

Vente, men hvad kan det egentlig nytte, naar de allerede i deres nuværende Stilling ere nøbte til at gjøre Gjæld? Gageforbringingen er ikke, naar den Beskommende omsider fremmes, saa stor, at han ved Hjælp af den kan dække den Gjæld, han allerede har gjort som Premierlieutenant. Jeg troer, at man helst maa betragte de to Classer, som egentlig ere de faste, staaende, subalterne Classer i Armeen — Premierlieutanter og Capitainer — som en Heelhed, og jeg kan derfor ikke skjønne, at der burde være den Fasthed i Gagerne, der ifølge det ærede Fleertals Forslag vil blive anvendt, som jeg troer, med Uheld, paa Premierlieutenantclassen. Det er yttret, at Premierlieutenanterne nødvendig maatte søge privat Erhverv for at kunne føre et sømmeligt og passende Liv, medens det blev bemærket af den ærede næstsidste Taler (Thurah), at deres hele aandelige Kraft og Gyde er nødvendig ved Udbannelsen af Mandskabet. Jeg troer vistnok ogsaa, at der er stor Kraft nødvendig dertil, men det er maaskee snarere fysisk Kraft, hvormod jeg anseer det for meget skadeligt, at der gaaer Noget tabt af den aandelige Kraft, hvormed de fremdeles skulle søge at uddanne sig for deres Kald igjennem boglige Studier, og det vil upaatvivlelig skee, saasnart de udenfor Tjenesten og deres egentlige Stilling maae give sig af med udbkommende Forretninger og private Veskæftigelser. Det er den egentlige skadelige Følge af, at de ikke kunne leve af det, Staten giver dem, og derfor troer jeg, det vilde være meget uheldigt, om man ikke vilde blive staaende ved — der er vel at mærke ikke Tale om nogen Forhøielse — hvad den høitagede Krigsminister i sit oprindelige Forslag selv har fremsat. — Under Nr. 30 har jeg tilligemed to andre ærede Medlemmer tilladt mig at foreslaae, at der af det sidste Stykke i § 19: „Indtil da optages til Bevilling i de aarlige Finantslove de fornødne Beløb til Honorarer saavel til de som Lærere ansatte Officerer som til de antagne civile Lærere“, skulde ubelades Ordene: „saavel til de som Lærere ansatte Officerer som“. Den ærede Ordfører har yttret, at han troede det var nødvendig, at Officererne vare forberedte paa at kunne overtage Poster som Lærere ved